

Цузага

вяха равни поляни задъ себе си. Посрѣщачитѣ се присѣдиниха къмъ гоститѣ и часть отъ тѣхъ полетѣ напредъ да извести за пристигането на царската дружина. Следъ като изминаха блатиститѣ мѣстности, предъ взора на българитѣ се изтегнаха необятни равнини, обрасли съ буйна трева. Тукъ-тамъ се тъмнѣеха кумански селища, разперили голѣмитѣ си кожени чадъри като огромни златисто-кафяви гъби. Отъ време на време, въ далечината, пробѣгваха безбройни стада коне като широки буйни вълни.

Велик
хан.

Вождътъ ~~Зелгу~~ яздѣше почтително отъ лѣво на царя и му разправяше за внезапната смъртъ на стария князь. Само две деца оставилъ бившиятъ имъ главатаръ: князь Иона и младата хубава Целгуба. Надвечерь, въ далечината, блеснаха борини. Наближаваха най-голѣмото куманско селище. На три поприща вѣнъ отъ селото ги чакаше князь Иона, заобиколенъ отъ всичкитѣ си войводи и безчислени войски, овчитѣ кожи на които се сливаха въ единъ огроменъ бѣлъ облакъ, пронизанъ само отъ чернитѣ точки на лжковетѣ и колчанитѣ.

Когато зърна българитѣ, князь Иона пришпори коня си и полетѣ насреща имъ като бързокрылъ орелъ. Екнаха звуци отъ трѣби и барабани. Дветѣ войски застанаха едни срещу други. Калоянъ и Иона скочиха отъ конетѣ си и тържествено се прегърнаха и цѣлунаха. Тридесетъ хиляди чифта очи се впиха въ рѣдкото зрелище. Узитѣ лакомо поглѣщаха съ взоръ едрата висока осанка на българския царь, кждритѣ, които се подаваха подъ златния му шлемъ, високитѣ жълти ботуши, бледочервеното копринено намѣтало, което се дилѣше по широкитѣ му рамене, гордата усмивка на строгитѣ му устни. Българитѣ любопитно разглеждаха странното пѣстро облѣкло на куманина, гладко обрѣснатата му гола глава, чернитѣ му тънки мустаци, които се спущаха чакъ до гърдитѣ, леко изкривенитѣ му нозе, отъ неизмѣнно прекарания върху коня животъ.

Жреци поведоха царя къмъ главното капище и въ негова честь посѣкоха три бѣлорунести овена и два брѣзи бивола.